

У свом броју за 1. октобар 2010, под насловом "С.А.Д. се извињавају за 'срамотно и гнусно' истраживање сифилиса у Гватемали" ("US says sorry for 'outrageous and abhorrent' Guatemalan syphilis tests"), угледни енглески дневник "Гардијан" ("The Guardian") је проминентно објавио дужи чланак Криса Макгрила (Chris McGreal) у коме се описује зашто се Хилари Клинтон извинила -- и то користећи тако јаке речи. Одмах да напоменем, и поред тако јаких и за овдашњу скорашњу историју тако релевантних речи, београдска "угледна" штампа је посветила веома мало пажње овом питању; моја је лична претпоставка да ту штампу "утицајне", брижне и надгледавајуће НВО нису подстакле, као што иначе често и хитро умеју. [\[1\]](#) Овдашњи изговори би свакако били: (а) па то се десило тако давно, у периоду од 1946. до 1948. године (мада и штампа и овдашње НВО добро знају да злочини против човечности не застаревају); и још циничније, (б) "па, добро, извинили су се" (мислећи у себи, "таква сила не мора ни за шта да се извињава, чак иако с правне тачке гледишта... У сваком случају, Хилари је баш фина госпођа"). Не знам да ли је НСПМ писао о овоме, не пратим га помно.

Шта се десило у Гватемали у периоду од 1946. до 1948. године? Десило се то да је Џон Катлер (John Cutler), доктор медицине који је радио за Министарство здравља САД, са великим америчким медицинским тимом, "истраживао" учинак пеницилина, о коме се тада мало знало -- на 696 Гватемалаца, мушкараца и жена, без њихове дозволе, затворених у гватемалски државни затвор и психијатријску болницу, и чак војне касарне. Учинак на шта? На прогресију сифилиса, али, још значајније, на његову превентиву. Али како наћи довољно сифилистичара, и, нарочито, потенцијалних сифилистичара? Па тако што ће они, "аранжирано", бити "изложени" сифилистичким проституткама (односно "сексуалним радницама", да задовољим српске НВО). Кад ово није довољно добро функционисало, амерички "лекари" су прибегли директним "инокулацијама", тако што су стављали бактерије сифилиса директно на пенисе мушкараца или на њихове руке, ноге или лица -- где год су ови имали свеже огреботине.

Шта се десило у Гватемали у периоду од 1946. до 1948. године? Десило се то да је Џон Катлер, доктор медицине који је радио за Министарство здравља САД, са великим америчким медицинским тимом, "истраживао" учинак пеницилина, о коме се тада мало знало - на 696 Гватемалаца, мушкараца и жена, без њихове дозволе, затворених у гватемалски државни затвор и психијатријску болницу, и чак војне касарне.

И како су сва та "медицинска истраживања" откривена, изнебуха, и на тако убедљив

Пише: Владимир Ј. Конечни
среда, 08 децембар 2010 20:15

начин да се Хилари Клинтон "нашла затечена" (на огавном новосрпском)? [О осиромашеном уранијуму у Србији (depleted uranium) и добро-познатим колатералним људским жртвама (још увек се, на српску огромну срамоту и штету, лицитира о њиховом броју, за шта треба окривити садашњу, удворичку, владу), госпођа Клинтон и српске НВО, наравно, наводно, не знају ништа.] Па све то је откривено на, за госпођу Клинтон, скоро најнепријатнији начин. Тако што је то обелоданила професорка са колеџа Велсли (Wellesley), управо оног на коме је госпођа Клинтон, министарка иностраних послова САД, некад, давно, с великим успехом, дипломирала. (Звала се Rodham Clinton у првој администрацији свог верног мужа, све док јој републиканци нису фигуративно окрвавили нос као амбициозној феминисткињи).

Тај редовни професор [\[2\]](#)² се зове Сјузан Мокотов Реверби (Susan Mokotoff Reverby) и предаје на Одељењу за изучавање жена (Women's Studies) на Велслију. Проф. др Реверби је истраживала активност тог истог Џона Катлера у злогласном случају у Алабама (Tuskegee, Alabama), у периоду од 1932. до 1972, где се "изучавала" прогресија сифилиса без лечења, и где су необавештене жртве, у овом случају, били сиромашни црнопути Американци, земљорадници-беземљаш (399 њих, на почетку "опита", 1932. године), који су били *намерно инфицирани сифилисом -- без да им је то речено и без да буду лечени*.

У чланку у "Гардијану" и другде, проф. Реверби је изјавила да је наишла на све податке о нељудским експериментима у Гватемали у архиву Универзитета у Питсбургу (држава Пенсилванија). Одмах се наметнуло неколико битних питања. И тако, чак и да извињење госпође Клинтон није било објављено, морао сам да сазнам нешто више. Написао сам електронско писмо професорки Реверби и оно је овде објављено у целости (узмите у обзир да је чланак у "Гардијану" објављен 1. октобра, претходног дана):

У чланку у "Гардијану" и другде, проф. Реверби је изјавила да је наишла на све податке о нељудским експериментима у Гватемали у архиву Универзитета у Питсбургу

From: Vladimir Konecni <vkonecni@ucsd.edu>

Date: October 2, 2010 7:42:34 PM PDT

Пише: Владимир Ј. Конечни
среда, 08 децембар 2010 20:15

To: "sreverby@wellesley.edu"

Subject: U. Pittsburgh Archives, Japanese Unit 731 at Ping Fang (Harbin), etc.

Dear Professor Reverby,

After reading various American and European news agencies' reports of Secretary Clinton's apology regarding what was done to Guatemalans in 1946-8, I looked you up on the Wellesley site and read your full 29-page report.

You must have many demands on your time as a function of this revelation, but I decided nevertheless to write to you about a couple of things in the hope that you will find the time to answer me -- sooner or later.

First of all, I am certain that I am not alone in being curious as to why the apology is being issued now. It is clear that several generations of physicians and top government health officers in the United States must have been familiar with the outlines, if not the details, of this "story". And the University of Pittsburgh Archives were presumably open to all scientists. Or were they? One is forced to ponder and please forgive me: Why were you, and as late as 2010, the first to bring these atrocities to light and to public scrutiny?

One has here actions which are essentially crimes against humanity and these do not have a statute of limitations. The unscrupulousness of Cutler, Arnold, Rivers and others chills the blood.

The second thing I wanted to ask you is if you are familiar with the Japanese horrendous "experimentation" on living human beings in Manchuria (Japanese puppet state of Manchukuo) in the period 1932-1945, and specifically the activities of the notorious Unit 731 of the Japanese Army in Ping Fang (35 km SW of Harbin in Heilongjiang province, NE China). This involved 3,000-4,000 prisoner victims treated in the most inhumane way imaginable. The "research" was

Пише: Владимир Ј. Конечни
среда, 08 децембар 2010 20:15

originally directed at defensive germ warfare, then quickly extended to offensive germ warfare, and soon included all kinds of horrific experiments on living Chinese, Mongolian, and Russian prisoners (humans as bomb targets; induced frostbite; induced asphyxia; effects of minimal water intake, etc.) A number of books has been published about Unit 731 in various languages, including English, Japanese, and, of course, Chinese.

I write to you about this because of your en-passant mention on top of p. 4 of your manuscript of "Nazi medical experiments." And this is common practice in the West -- to mention the German Nazis, Dr. Mengele and the rest, but not to mention, and in some cases, not even to be aware, of perhaps far worse Japanese atrocities in the same time period.

A fair amount of evidence exists for the most likely reason for the code of silence, maintained by both Japan and the United States. On the Japanese side, evidence shows that the work of Unit 731 was known and approved at the highest level - Hirohito. On the American side, there is evidence that MacArthur and Truman knew and approved in 1945 the granting of full amnesty (immunity from prosecution at war criminals' trials in Tokyo and elsewhere) to the top military and medical leaders of Unit 731 *in exchange for research data* obtained over a 13-year period. Many of the main culprits subsequently built successful careers in post-war Japan. This included Lt. Gen. Ishii Shiro, Chief Medical Officer of the Japanese Army, who set up and oversaw the Ping Fang horror camp.

Please understand that my areas of professional expertise do not include any of these matters. I have not written research papers on related topics. However, one of my specialties is the psychology of law and legal decision-making, and I have closely followed the work of the criminal tribunals at the Hague. Also, I visited the memorial museum at Ping Fang in August of this year and read a fair amount since then about Unit 731.

Most of all, however, I am writing to you as a fellow concerned scholar/scientist.

Best regards and wishes,

Vladimir Konecni

Пише: Владимир Ј. Конечни
среда, 08 децембар 2010 20:15

Vladimir J. Konecni, Ph. D.

Professor Emeritus

Department of Psychology

University of California, San Diego

У мом писму, два су питања важна за овај чланак, а нека друга су важна за чланак у вези са Манчукуом, који следи. У вези са овим чланком: (а) Зашто се С.А.Д. извињава баш или тек сада и зашто је баш Вама (госпођи Реверби) дата привилегија да то обелоданите? (б) Ко је све знао о овим "срамотним и гнусним" истраживањима свих ових година и како је то заташковано?

Пола сата касније, проф. Реверби је одговорила:

From: "Susan M. Reverby" <sreverby@wellesley.edu>

Date: October 2, 2010 8:16:57 PM PDT

To: Vladimir Konecni <vkonecni@ucsd.edu>

Subject: Re: U. Pittsburgh Archives, Japanese Unit 731 at Ping Fang (Harbin), etc.

Пише: Владимир Ј. Конечни
среда, 08 децембар 2010 20:15

Dear Professor Konecni,

Thank you for your email. I will try and answer your queries.

I am not sure when the Cutler papers were given to the archives at Pitt. Dr. Cutler died in 2003. I would imagine that only someone interested in the history of public health, or Tuskegee, would ever have looked at them. I found them because I came to Pitt primarily to look at the Thomas Parran papers because Parran had been the surgeon general in the 1930s. Many, many things stay in archives, not hidden, as much as not accessed by anyone. I found the Cutler materials while I was researching my recent book on Tuskegee. I gave my first paper on this only last May, wrote it up and it is only be published this coming January 2011. I gave the information to Dr. Sencer, former head of CDC, only in late June, early July. He then passed it on to the current CDC in mid July.

You are absolutely right about the Japanese experiments and it was an error to not mention it. I have read some about Unit 731. I appreciate your saying this. I am hoping to get a chance to do more on the paper before it is published and will try and make these changes.

Thank you again for the email. As you can imagine it has been a very hectic 36 hours. I am still teaching full time and trying to absorb all of this and the reactions.

Sincerely,

Susan Reverby

Professor of Women's Studies

Wellesley College

Пише: Владимир Ј. Конечни
среда, 08 децембар 2010 20:15

(У много чему, ово је типично за брзину, и, пре свега, учтивост, којима се амерички академски живот, за разлику, на пример, од српског, одвија -- али то је за други чланак.)

Проф. Реверби тврди да је наишла на документе у вези са Гватемалом сасвим случајно, кад је истраживала нешто друго у архивама Универзитета у Питсбургу. Tuskegee (Таскеђи) је већ поменут у овом чланку. CDC је Center for Disease Control (Центар за контролу [махом инфективних] болести). Тврди да је CDC-у предала информације о Гватемали тек у јуну или почетком јула 2010.

У чланку "Гардијана", 1. октобра, који сам раније поменуо, председник Гватемале Алваро Колом (Colom) је цитиран у смислу да су поменути злочини били злочини против човечности и да "Гватемала задржава права да се обрати Међународном суду".

Другим речима, нема сумње да је све то дошло до госпође Клинтон или бар до Министарства иностраних послова С.А.Д. бар до краја јула 2010. Значи да су били потребни август и септембар да се одлучи, у Department of State, да ли ће бити икаквих речи; да ли ће речи бити "outrageous and abhorrent"; или ће нека друга искрена извињења бити упућена народу Гватемале.

Оно што је наравно најважније, јесте да нико у небројеним просвећеним хуманитарним одељцима владе С.А.Д. нико, свих тих година, није чуо апсолутно ништа о стравичним злочинима у Гватемали

У чланку "Гардијана", 1. октобра, који сам раније поменуо, председник Гватемале Алваро Колом (Colom) је цитиран у смислу да су поменути злочини били злочини против човечности и да "Гватемала задржава права да се обрати Међународном суду". О томе ништа више нисам чуо, нити ћу чути (новац у џеповима као и...). То је као кад би садашња српска влада тужила С.А.Д. за било шта.

"Гардијан" је поменуо да су активисти у Гватемали тражили компензацију за породице жртава, али да је "службеник" САД рекао да је то мало вероватно. Госпођа Клинтон није говорила о томе. Уосталом С.А.Д. нема пара, сем за ратове.

Следећег месеца (јануар 2011), у америчком часопису *Journal of Policy History*, у његовом специјалном издању о "људским субјектима", биће објављен чланак проф. Реверби, под насловом " 'Normal Exposure' and Inoculation

Syphilis: A PHS 'Tuskegee' Doctor in Guatemala, 1946-48"

Проф. др Владимир Ј. Конечни

Professor Emeritus, Department of Psychology, University of California, San Diego

Професор психологије Унивезитета у Београду

Крај првог дела

[\[1\]](#) У листу "Политика" од 20. новембра 2010 (стр. 2), Златко Паковић је објавио чланак "Гватемала, истина у архиву", у коме пише, на основу једног документарног филма, о државном терору у Гватемали у периоду од 1960. до 1996. године, током којег је "усмрћено више од 150.000 људи, док се 40.000 води као нестало." Заиста је невероватно, али "Политика" даје Паковићу опширан простор да дискутује о Хајдегеру, али му не дозвољава, или му не саветује, да иједном речи помене улогу С.А.Д. у постављању и одржавању на власти свих гватемалских анти-демократских војних хунти чији су поступци били далеко гори од "срамотних и гнусних".

Пише: Владимир Ј. Конечни
среда, 08 децембар 2010 20:15

[2] У САД то значи да професор ни под којим условима, изузев криминалних (а и то је процес независан од законског), не може бити отпуштен; штавише, нема временског ограничења његовог стажа. Писац ових редова има управо то звање од 1982. године.